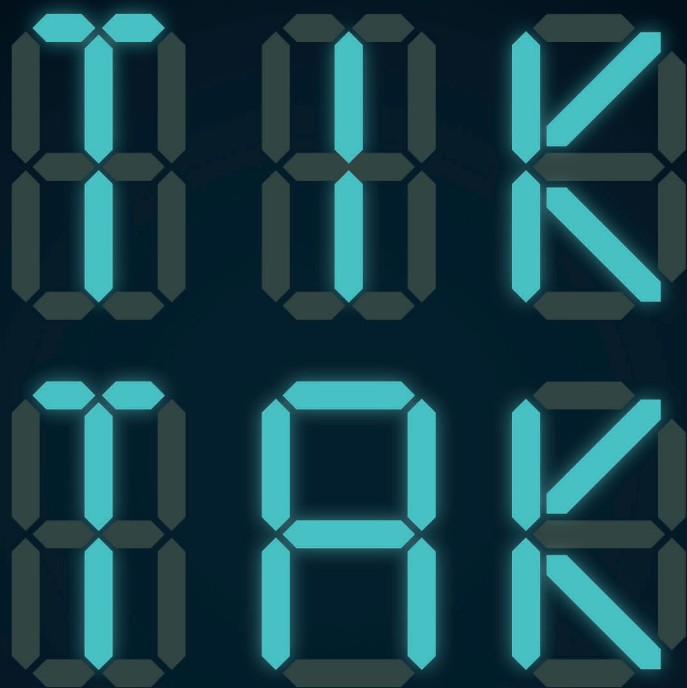

EEN GESLOTEN KAMER

EEN LIJK

VIJF VERDACHTEN

DRIE UUR OM DE
MOORDENAAR TE VINDEN...

THRILLER

CHRIS MCGEORGE

Het is stil op school tegen de tijd dat ik terugkom. Mijn moeder noemde me altijd een warhoofd als ik iets vergeten was, maar wat dat precies betekende heeft ze me nooit verteld. Blijkbaar ben ik alweer een warhoofd geweest. Ik was al bijna thuis toen ik in mijn tas keek en ik wist gelijk dat ik hem in het wiskundelokaal had laten liggen: mijn agenda met het huiswerk voor vanavond. Ik wil meneer Jefferies niet teleurstellen, dus daarom ben ik nu hier.

Ik sluip terug over het gras en door de hoofdingang. Het is behoorlijk eng op school in het donker – als we allemaal weg zijn. Meestal is het druk en lawaaiig, maar nu is het stil in de gangen, en mijn voetstappen, die op en neer, op en neer galmen, klinken als stampende olifanten. Ik zie niemand behalve een man in een groene overall die met die rare machine bezig is om de vloer in de gang schoon te maken. Hij ziet eruit als de ongelukkigste man ter wereld. Papa zegt dat ik ook zo zal eindigen als ik mijn best niet doe op school. Het spijt me voor die man, en dan spijt het me dat het me spijt, want medelijden is niet leuk.

Ik versnel mijn pas en kom bij het wiskundelokaal. De deur staat half open. Mama heeft me altijd geleerd om beleefd te zijn, dus klop ik toch aan. De deur piept wanneer hij opengaat.

Ik zie hem niet meteen. De deur blijft steken door de papieren en schriften die op de grond verspreid liggen. Ik herken er een en buk me om het op te rapen. Het is mijn schrift. Meneer Jefferies had de schriften aan het eind van de les opgehaald.

Het dringt tot me door dat er iets vreselijk mis is en als ik opkijk, zie ik hem. Meneer Jefferies, de wiskundeleraar, mijn wiskundeleraar. Mijn vriend. Hij hangt midden in het lokaal met een riem om zijn nek. Zijn gezicht heeft een rare kleur en zijn ogen zijn zo groot dat hij op een stripfiguur lijkt.

Maar dat is hij niet. Hij is echt. En het duurt veel te lang voordat ik beseft waar ik eigenlijk naar kijk – veel te lang voordat ik beseft dat dit geen akelige grap is.

Want ik kijk en daar hangt hij.

Meneer Jefferies. Dood.

En op een gegeven moment begin ik te gillen.

Vijfentwintig jaar later...

Een scherpe, pulserende toon boorde zich in zijn bewustzijn. Maar zodra hij zich erop concentreerde, veranderde die in gerinkel. In zijn hoofd of buiten – in de wereld, ergens anders. Op een plek die onmogelijk hier kon zijn.

Brring, brring, brring.

Brring, brring, brring.

Het was echt – het klonk naast hem.

Hij opende zijn ogen. Alles was wazig – donker. Wat was er aan de hand? Er klonk zwaar gehijg... Een seconde later dan zou moeten besefte hij pas dat hij dat zelf was. Zijn zintuigen sprongen flikkerend aan, zoals tl-buizen op de gang in een ziekenhuis. En opeens voelde hij zijn borst op- en neergaan en zijn adem langs zijn neusgaten stromen. Dat bleek niet genoeg. Hij wilde nog meer lucht happen en merkte dat hij een droge mond had – zijn tong leek wel schuurpapier.

Was het nu stil? Nee, het *brring brring brring* klonk nog steeds. Hij was alleen aan het geluid gewend geraakt. Een telefoon.

Hij probeerde zijn armen te bewegen, maar dat lukte niet. Ze bevonden zich boven zijn hoofd – opgeheven – en tintelden een beetje, alsof ze begonnen te slapen. Om zijn beide polsen voelde hij een koude ring – iets kouds en stevigs. Metaal? Ja, zo voelde het. Metaal rond zijn polsen – handboeien? Hij probeerde zijn slappe handen te bewegen om te voelen waar hij aan vastzat. Tegen zijn ruggengraat zat een staaf. Was hij daar met boeien aan vastgeketend?

Zijn armen klopten pijnlijk bij de ellebogen – ze kromden zich allebei in een rare houding toen hij zich probeerde te bewegen. Hij leunde tegen dat metalen ding aan, wat het ook was. Maar hij zat op iets zachts – en waarschijnlijk werd zijn ongemak veroorzaakt doordat hij

een beetje onderuit was gezakt. Hij hing half zittend, half liggend – een oncomfortabele houding.

Hij zette zich schrap, drukte zijn hielen tegen de grond en duwde zichzelf omhoog. Zijn voeten gleden weg, want er was nergens houvast (schoenen – hij had schoenen aan, dat moest hij onthouden), maar het was net genoeg. Hij schoof op zijn billen naar achteren om zijn armen te ontlasten. Zonder de pijn die zijn aandacht opeiste kwam zijn wazige omgeving scherper in beeld.

De voorwerpen links van hem verschenen het eerst – die waren het dichtstbij. Hij zag een tafeltje tussen het ding waar hij op zat en een witte muur. Op het tafeltje stonden een lamp en een zwarte cilinder met rode digitale cijfers. Een klok waarop 03:00:00 knipperde. Drie uur? Nee, want terwijl hij ernaar keek, veranderden de cijfers niet.

Het deed pijn aan zijn ogen om in het licht te kijken, waardoor het tot hem doordrong dat het in de kamer vrij donker was. Hij knipperde zwarte vlekjes weg en keek naar de witte muur. Daar hing een schilderij, ingelijst. Een schilderij van een boerderij in de verte, achter een korenveld. Maar dat was niet wat zijn aandacht had getrokken. De boerderij stond in lichterlaaie; rode verf likte aan de blauwe hemel. Op de voorgrond stond een primitieve afbeelding van een grijnzende vogelverschrikker. En hoe langer hij ernaar keek, hoe breder de vogelverschrikker leek te grijnzen.

Hij keek weg, zonder dat hij wist waarom het schilderij hem zo van zijn stuk bracht. Nu zag hij zijn benen en voeten – zwarte broek, zwarte schoenen – uitgestrekt op een groot bed. Het zware dekbed was naar het voeteneind gegleden en hij had zich afgezet tegen de gekreukelde lakens. Om hem heen lagen verschillende sierkussens verspreid.

Het tafereel dat hij voor zich zag was vertrouwd – dat zou iedereen hebben herkend. Bureautje, kleine flatscreen-tv, waterkoker, een bakje vol koffie- en theezakjes, een leren menukaart die open op zijn kant stond. Daar zag hij eindelijk de telefoon – ver buiten zijn bereik. Hij draaide zijn hoofd iets opzij en zag een inloopkast links vooraan. Rechts vooraan was een raam. De gordijnen waren dicht en er piepte een streepje licht doorheen.

Onmiskenbaar. Dit was een hotelkamer. En hij was aan het bed vastgeketend.

Er was iets mis.

Drie scherpe tonen boorden zich in zijn hoofd. *Brring, brring, brring.*

Er was iets vreselijk mis...

2

Hij wist niet hoelang hij daar al naar het gerinkel zat te luisteren. Al eeuwig en nog maar net. Maar uiteindelijk klonk er een nieuw geluid. Een stem. Een vrouwenstem. Een beetje robotachtig.

‘Dag meneer Sheppard. Welkom in het vermaarde Great Hotel. Al meer dan zestig jaar kunnen we bogen op onze uitstekende gastvrijheid en een uitgebreid aanbod aan unieke faciliteiten waarvan u tijdens uw verblijf in uw luxueuze omgeving kunt genieten. Toets 1 voor informatie over ons roomservicemenu, toets 2 voor informatie over onze pas gerenoveerde fitness- en wellnessruimte, toets 3 voor voorzieningen zoals een wekdienst...’

Meneer Sheppard? Nou ja, zo heette hij inderdaad. Kenden ze zijn naam? Was het weer gebeurd?

‘... toets 4 voor informatie over liveoptredens in onze bar...’

Had hij te veel op, te veel gebruikt? Na twintig jaar lang drinken en gebruiken, drinken én gebruiken, was hij gaan denken dat ‘te veel’ iets was wat niet voor hem gold. Toch was het al eerder gebeurd. Een enorme black-out waarna hij totaal ergens anders wakker was geworden. Een geheugenverlies van jewelste, dat hij aan zichzelf te danken had gehad.

‘... toets 5 voor informatie over de omgeving, zoals het boeken van een voorstelling en vervoersmogelijkheden...’

Maar hij wist hoe die situaties hadden gevoeld. En zo voelde dit niet. Want...

Het was hem nog steeds niet duidelijk. Waar was hij eerst geweest? Hiervoor? Het laatste wat hij zich kon herinneren? Nu was hij in een hotelkamer, en daarvoor... Aan de rand van zijn herinnering danste een gedaante. Een vrouw.

Hij slikte moeizaam en gleden met zijn tong over zijn tanden. Er zat iets op, met de muffe nasmaak van wijn met iets chemisch.

'... toets 6 als u vroeg wilt uitchecken, toets 7 om het keuzemenu nogmaals te beluisteren.'

Er klopte iets niet. Hij zou hier helemaal niet moeten zijn.

En de telefoon... De telefoon was stilgevallen. Op de een of andere manier leek het erger zonder die stem. Als hij haar kon horen, zou zij hem dan ook kunnen horen? *Het is een robot, gewoon maar een robot.* Maar misschien was de verbinding nog niet verbroken. Het viel te proberen.

'Toets 7 om het keuzemenu nogmaals te beluisteren.'

Hij probeerde weer zijn handen te bewegen, om een beetje gevoel terug te krijgen. Hij balde ze tot vuisten en toen hij genoeg controle had, zette hij zich schrap en bewoog zijn polsen snel tegen de metalen staaf. Het middenstuk van de boeien sloeg er kletterend tegenaan. Het maakte een hard geluid, maar niet hard genoeg. *Je verspilt je tijd. Het is maar een robot.*

'Toets 7 om het keuzemenu nogmaals te beluisteren.'

Hij deed zijn mond open; zijn lippen scheurden van elkaar alsof ze al jaren niet open waren geweest. Hij wilde iets zeggen, maar wist niet wat. Het enige wat hij uitbracht, was een schor gegrom.

'Toets 7 om het keuzemenu nogmaals te beluisteren.'

Stilte.

Hij deed zijn mond open, en wat eruit kwam klonk ongeveer als 'Help'. *Gewoon maar een robot.* Nog steeds niet hard genoeg.

Stilte.

Opeens schoot de robot aan de telefoon in de lach. Toch geen robot dus. 'Oké, meneer Sheppard, zoals u wenst. Maar u kunt niet blijven zwijgen. Ik ben benieuwd wat u hierna gaat doen.'

Wat? Hij kreeg niet de kans om over die woorden na te denken, want er klonk een vreselijk geluid. De doffe toon van een verbroken verbinding. De vrouw was weg.

Hij probeerde te kalmeren. Zijn hart bonsde in zijn keel. Dit gebeurde niet echt... Dit kon toch niet echt gebeuren? En misschien gebeurde het ook niet echt. Misschien was het maar een nare droom of een soort nieuwe bad trip. Hij had de laatste tijd flink gebruikt. Maar toen die gedachte in hem opkwam, kon hij die niet geloven.

Het voelde veel te echt.

Er zou vast iemand komen. Er móést iemand komen. Want het personeel wist duidelijk dat hij er was, wat betekende dat het hele hotel wist dat hij er was. En hij kon zich moeilijk zelf met boeien aan het bed hebben vastgeketend, dus...

Ik ben benieuwd wat u hierna gaat doen.

Wat was de bedoeling van dat telefoontje? Dat was het vervelende van telefoneren: je kon zijn wie je wilde zonder dat iemand wist of je echt was. Waarom zou die vrouw – robot of geen robot – hem hebben gebeld? Hij kon niet bij de telefoon komen. Dus misschien had die vrouw hem aan het bed geketend. Misschien was zij het die een miselijke grap met hem uithaalde. En als ze geen hotelmedewerkster was, betekende het misschien dat er niemand zou komen.

Nee. Dit was een hotel. Natuurlijk zou er iemand komen. Uiteindelijk.

Hij sloot zijn ogen. En probeerde zijn ademhaling genoeg te vertragen om naar geluiden buiten de kamer te kunnen luisteren. Naar iets wat voorbijdenderde, naar rolkoffers. Maar er viel niets te horen. Het was stil.

Nee, dat was niet helemaal waar.

Hij voelde het voordat hij het hoorde. Een tinteling in zijn nek. En toen, heel zacht, het geluid van ademen.

Hij was niet alleen...